

Overweging 16-01-2022 2de ZdhJ. C : Jesaja 62, 1-5 en Johannes 2, 1-12 De bruiloft van Kana, over water veranderen in wijn.

Inleiding

Ooit werd er in Galilea, in het dorpje Kana, een onvergetelijk huwelijksfeest gevierd.

Onvergetelijk, niet omwille van de mooie viering, de stralende bruid of de sfeer maar omwille van een van de genodigden, Jezus van Nazareth.

Toen het feest dreigde te verwateren zorgde Hij voor de allerbeste wijn, bracht Hij het gezelschap opnieuw in de juiste stemming.

Die Gast van toen, is onze Gastheer vandaag. Hij komt tegemoet aan ons niet te temmen verlangen naar levenszin, naar levensvreugde. Wijn is daarvan het symbool.

Zoals we ons opmaken om naar een bruiloft te gaan, zo maken we ons klaar om Hem te ontmoeten die dit samenzijn tot een feest wil maken.

Overweging

Water veranderen in wijn, zou het dat zijn wat Johannes ons wil laten meebelevend in dit verhaal? Jezus zal het toch niet nodig om hebben om iets van zichzelf te laten zien in een 'goocheltruc'. Er is meer aan de hand in dit verhaal. Met het beeld van de bruid en bruidegom, dat ook Jesaja gebruikt, laten ze de relatie zien die mogelijk is tussen God en Jezus al mens bij uitstek, een relatie die ook mogelijk is tussen God en mens.

Een relatie als een huwelijk, een sacrament, die de liefde tussen mensen bezegelt, liefde in voor- en tegenspoed, liefde zonder maat en zonder garanties vooraf, zo'n relatie wil God aangaan met de mens, met elk mens. Om vanuit oprecht verlangen en bereidheid elkaar tot recht te laten komen, in zo'n relatie ben je in staat om van water wijn te maken.

Ik probeer het Kana-verhaal te vertalen en te verbreden naar onze complexe en zeg maar gerust moeilijke tijd vol onzekerheden. Zou dit verhaal ons kunnen helpen om juist in moeilijke tijden op zoek te gaan naar plekken waar je water kunt veranderen in wijn, niet omdat je deze wijn zelf kunt maken, maar waar wijn het gevolg van het proces zal zijn als je ervoor kiest om er samen aan te gaan staan, omdat het aanvoelt als goed of beter nog zó moet het. Ik noem enkele voorbeelden.

Iemand leende mij deze week het boek *De Antistad*, het gaat over Heerlen, het is geschreven in 2015, in het jaar van de Mijnen, vóór Corona dus. Het boek gaat over krimp, het getuigt van lef door te stellen dat krimp de aanjager kan zijn van verandering. Heerlen, een antistad als Detroit en Essen, niet langer te willen zien als een mislukte stad, maar als een gids en pionier voor 'terugbouw', geen letterlijke terugbouw naar wat de rijke stad na de oorlog typeerde, maar durven bouwen voor minder mensen, met minder voorzieningen ook, want voorzieningen kun je delen met plaatsen rondom. En met het overschot aan

ruimte dat er ontstaat, samen met burgers in te richten. Door te experimenteren, als in een levend laboratorium, met onderwijs, zorg en voorzieningen, cultuur, natuur, en dat alles bereikbaar voor iedereen. Om samen, van onderop, kleiner te durven groeien rekening houdend met de behoeften en de mogelijkheden van de stad en de streek, en daarbij de burgers te betrekken bij elke stap die wordt gezet. Zouden ook onze kerken en onze vrijwilligers niet van harte deze plannen kunnen ondersteunen?

Ik zie een uitgestoken hand in het synode-model dat Paus Franciscus aan alle parochies voorstelt in zijn encycliek Fratelli Tutti. Ook Franciscus spreekt zijn vertrouwen uit in een beweging van onderop, door aan parochies te vragen, of en hoe ze willen meedoen om de kerk van de toekomst mogelijk te maken. Om ondanks alles wat er is gebeurd en gebeurt en ons beangstigt, mensen van hoop te willen zijn. Wij gaan eerstdaags met dit plan dat in 2023 zal het worden afgerond, aan de slag, u zult worden we uitgenodigd om met elkaar van water wijn te maken.

Dan nog, een mooi voorbeeld van twee vrouwen uit de wijk afgelopen week. Twee vrouwen vragen onze parochie om mee te denken over het opzetten en realiseren van een voedsel-weggeef kast, een kast waar mensen eten kunnen halen of brengen, om te breken en te delen met elkaar.

En Will Janssen, aansluitend aan de viering zo meteen, zijn verhaal over Lesbos, als we horen over zijn inzet en bereidheid die korte periode of het voor hem en de mensen die hij bereikt tot wijn kan worden? Hij zal die week nooit meer vergeten, hij moet erover praten, getuigen, hij kan het er niet bij laten zitten.....

Het Kanaverhaal, wil het ons meegeven: wij allemaal, wij samen hier en waar je ook komt, wij kunnen water veranderen in wijn, door er voor elkaar te zijn, door te experimenteren, door te erkennen wat en waar het misgaat en door telkens weer opnieuw te beginnen. Joke Gehlen zei verleden week: door samen in het diepe te springen – ondanks dat je niet weet hoe het verder gaat, en vandaag droom ik dat krimp en ook corona kansen met ongekende ruimte en onverwachte creativiteit mogelijk maken ...door het wonder van nabijheid en liefde, gratis en voor niets....en voor iedereen. *Amen*